

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

A KÉTFENEKÜ DOB

REGÉNY

IRTA:
ASZLÁNYI KÁROLY

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2016
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5557-62-0 (online)
MEK-15572

1.

A Pall Mall, a Piccadilly Circus, a Globe Theater, a Trafalgar Square, a forgalmas utvonalak, a szórakozóhelyek környéke, még a Soho ódon házfalai is óriási piros plakátokkal tündököltek, - a fél várost teleragasztották *Jimmie Cruys Travellers Bandjével*. *A világ legjobb jazzbandje Londonba érkezett! A világ legjobb jazzbandje a Travellers*. A világ legjobb jazzdobosa Jimmie Cruys! *A világ egyetlen élő dobja Bimby!* Jimmie üti az élő dobot! *A dob énekel! Jimmie üti Bimby!* Jimmie úgy üti a feleségét, mint a kétfenekű dobot! *Jimmie úgy üti a kétfenekű dobot, mint más a feleségét - szeretné ütni*. Alhambra! Holnap premier! Premier! PREMIER!

A Travellers Band hét férfitagja és Bimby, polgári nevén Doris Parson a Hotel Toronto éttermében ült a premier napján, délután. Ellentétben a propagandafőnök, Mr. Balty Soft állításaival, Doris nem volt a Jimmie felesége. Ez csak olyan reklám. Sokkal inkább volt a zenekar bármelyik más tagjának a felesége, mint a Jimmié.

Jimmie Cruys tényleg a világ legjobb dobosa. Valóságos művész, zenei értelemben is.

Doris Parson volt Bimby. Az élő dob. Jimmie másfél vagón felszerelésének legnagyobb dobja úgy volt megkonstruálva, hogy egy ötvenöt centiméter átmérőjű női derékra rászerezhetnék. Így szinte összeforrt a nő a dobbal, benne volt a dobban s a dob ütemesen ringott a derekán, míg Jimmie kétoldalt püffölte. Így a nézőknek az az érzésük volt, mintha Jimmie a nőt ütné, holott a dobot ütötte. Egyéb ilyen trükkök is szerepeltek Jimmie fegyvertárában, de ez volt a tank.

A zenekar tagjai voltak: Fred, a vöröshaju szakszofonos, Paul, a dandy, aki a tangó-harmonikán játszott, vagy szakszofonon, Garwin, a világ egyik legjobb jazz-zongoristája, Goodwin és Cole, a banjósok és Clayton, a puzónkirály.

A premier a világ legnagyobb városában, nem izgatta fel őket. Nyugodtan ebédeltek. Megszokták az ilyesmit.

Csak Doris-Bimby fészkelődött a helyén. Ennivaló szőke pofácskája volt, de félelmetes kis macska tudott lenni. S ma különösen rossz kedvében volt.

A deszert után előállt vele, hogy merről fúj a szél.

- Ti heten egyforma részesedést kaptok - mondta. - Jimmie többet kap. De miért kapok én kevesebbet?

- Ez már így van. A szerződésben - felelte Garwin tele szájjal.

- Fütyülök a szerződésre! - kiáltott Doris - én vagyok a sztár, nem akarok kevesebbet kapni, mint ti.

- Nem te vagy a sztár - felelte Clayton -, csak a neved. Bimby lehet akárki.

Ugylátszik, mind a heten egy állásponton voltak Dorisszal szemben.

A leány elvörösödött.

Felugrott a helyéről.

- Tizenkét percentet akarok.

- Hatot - szólalt meg most nyugodtan Jimmie. A leány gyűlölettel nézett rá.

- Ha nem kapom meg a tizenkettőt szerződésileg, nem lépek fel este.

- Ez zsarolás, Bimby - mondta Garwin nagyon komolyan.

Doris kirohant, felment a szobájába és magára zárta az ajtót.

*

Mintegy negyed hatkor Clayton is felment és óvatosan kopogott az ajtón.

- Hallo, Doris - kiáltotta - meggondoltad magad? Nem lehet minden premier előtt ugyanezt a...

- Fogd be a szád - hallatszott bentről - és küldd fel Jimmiet.

- Jimmie nem jön fel, azt mondta. Lásd be, okosabb...

De hiába beszélt, nem kapott választ bentről. Amikor Balty Soft megtudta ezt, felrohant. Az ajtó nyitva volt, Doris egy hatalmas tükör előtt ült és a szemöldökszárait ritkította. Arcán elszántság és sötét mélabú tükröződött.

- Egy férfi - szögezte le Soft - ha kétségbeesik, a haját tépi. Egy nő a szemöldökét.

- Rendben van a tizenkét százalék? - kérdezte Bimby.

- Nincs - hangzott a válasz - és nem is lesz.

- Akkor nem lépek fel.

- Ezt máskor is mondtad és mégis felléptél.

- Éppen ez volt a baj. Éppen ezért nem lépek fel most.

- Nézd, Bimby - szólt Balty Soft, szivarját nyelvével forgatva a szájában -, a fiuk ellenzik, de én hajlandó vagyok a hátuk mögött egy százalékot adni neked a magaméból, de...

- Köszönöm - Doris felugrott, hogy megfeszült rajta a kombiné, amiben volt -, ha arról van szó, ép elég gazdag pasit találok még, aki szívesen adna nekem egy százalékot a magáéból. Nekem tizenkét százalék kell és nagyobb betű a plakáton. Különben...

Mr. Soft vállat vont.

- Jól van - mondotta -, zsarolni nem hagyjuk magunkat.

Megforgatta nyelvével a szivart, mint mindig, ha zavart, vagy dühös volt és kiment.

Lent így szólt Jimmie:

- Tudjátok, nem szoktam senkit lekicsinyelni. De ebből elegendem van. Ez szerződésszegés. Megyek más nőt keresni.

*

Balty átsétált az Alhambrába. A színpad, korai világításban is impozáns volt. Lógott itt egy réztrombita, amelynek két méter átmérőjű tölcisére volt s Clayton a színpad tulsó sarkából fujta. Valamint egy villanybanjo. És a dob, amelyet Bimbyre fognak rászerelni. Jimmienek külön emelvénye volt s azon tamtamok, fa-, bőr-, vas- és üveg poharak, triangelek, fémcsővek, néger, argentinai és mexicói dobok tömege. S mind ezen úgy játszott Jimmie, mint egyetlen óriási hangszeren.

Soft ur rezignáltan nézte Bimby kétfenekű dobját. Egy tüzoltó lépett hozzá:

- Mr. Smith - mondta -, tilos a dohányzás.

- Én nem vagyok Smith - felelte a manager.

- Mindegy - azért mégis tilos.

Amikor Balty Soft eltávozott az Alhambrából, már égtek a nagy ivlámpák a színház előtt. JIMMIE és BIMBY! - ordították a megafonok, sugárzották a fényreklámok, Mr. Soft gondterhes arccal ment vissza a szállodába.

A fiuk a szobájukban készülődtek. A hallban egy sürgöny várta Pault. Kövér felesége sürgönyözött Albanyból és szerencsét kívánt.

- Érdekes - gondolta Mr. Soft - valahányszor ez a kövér matróna szerencsét kíván, mindig baj van.

Doris elment és Jimmie nem jött még vissza.

2.

Jimmie felszedett egy ismert szinpadí ügynököt s a színészbörzére hajtatott. Negyven leány ült itt, egy óriási teremben, várva, hogy valahol megbetegszik egy görle és hirtelen szükség van helyettesre. Vagy pedig villámturné alakul.

Amikor Jimmie s az ismert ügynök belépett, mozgólódás támadt.

- A fontos - mondta Jimmie rosszkedvűen - hogy csinos legyen, prima lábai legyenek és pont ötvenöt centiméteres dereka, különben nem lehet rászerezni a dobót.

Az ügynök centimétert vett elő a zsebéből és mérni kezdte a lányokat. Csodálatosképpen egytől-tízeg mindnek ötvenöt centiméter volt a dereka. De Jimmienek egyik se tetszett. Azonkívül szeget ütött a fejébe a dolog, - elkérte a mérőszalagot s lemérte mind a negyven lány derekát.

Kiderült, hogy egyiknek se volt pont ötvenöt centiméteres dereka. A legtöbbé azonban meg sem közelítette ezt a méretet.

Jimmie kivörösödött s kifulladt ebben a munkában. A lányok mind remegtek az izgatottságtól mérés közben, - vagy úgy tettek, mintha remegnének s közben különös pillantásokat vetettek Jimmiere.

- Gyerünk - mondta Jimmie, leporolva a nadrágját. Szinte bánta már, hogy nem adta meg Dorisnak a tizenkét százalékot.

- Várjon - mondta az ügynöknek - telefonálok a hotelbe.

De a portás azt mondta, hogy Doris jegyet rendelt az Alhambra ma esti előadására (!) és elment, nem mondta meg hová.

Jimmie csöndesen káromkodott.

- Hát akkor gyerünk - mondta az ügynöknek - gyerünk csak tovább. Nekem ma ötvenöt centis nő kell, mindenáron.

Színházak öltözőiből más színházak öltözőibe rohantak. A lányok elfulladt lélegzettel nézték Jimmiet. A Jimmie partnernőjének lenni karriert jelentett. Az ügynök minden lányra azt mondta, hogy megfelel, míg Jimmie mindegyikre azt felelte, hogy nem felel meg. Hét órákor az volt a helyzet, hogy kilencvenkét nő leméretett, de nehéznek találtatott.

- Még egyet tudok - mondta az ügynök - az biztosan megfelel.

Közben Jimmie halálra fáradt és nőgyűlölő lett.

- Ezt az egyet még megnézem, aztán kimegyünk Bimby nélkül. Háromezer fontunkba kerül ez a ma este.

Az ügynök egy pazar ötszobás lakásba vezette Jimmiet, amely Lila Burtoné volt. Lila jónevű szubrettből lett gazdag magánzónő. A szinpad csábította, de lehetetlen követelésekkel állt elő. Ez még nem lett volna baj: De olyan arckifejezése volt, mint Marlene Dietrichnek s egy ilyen vamp-ot mégse lehet kétoldaltól másfél óráig vastag dobverőkkel ütni.

Jimmie lement az utcára s felhívta Balty Softot.

- Próbáld megkeresni Dorist, ha tudod - lihegte - én már nem törődöm semmivel.

Az ügynök elment s Jimmie sétálni kezdett a Blackfriars felé. De hirtelen óriási fáradtságot és éhséget érzett.

Bement az első kis vendéglőbe, amely az útjába került.

Tele volt. Jimmie leült az egyetlen üres asztalhoz.

Amikor leült, akkor vette észre, hogy ez sem üres - egy lány ült a tulsó végén. Jimmie nem akart nőket látni.

Hátat fordított a lánynak és az étlapot kezdte tanulmányozni.

Megrendelte a roastbeefet s a plafonra meredt.

A kis vendéglőben nem volt túl hangos a lárma és Jimmienek hirtelen úgy rémlett, mintha a háta mögül halk, egyenletes csöpögést hallana. Eleinte azt hitte, képzelődik. De a hang onnan jött, ahol a lány ült s Jimmiet idegesíteni kezdte a csöpögés.

Megfordult.

Mit látott? A leány előtt üres tányér áll és arra hullanak a könnyei, szabályos cseppekben.

Ez még jobban idegesítette Jimmiet. Ujra hátat fordított a lánynak és enni kezdte a húst, amely időközben megérkezett.

De újra felmerült előtte a lány képe, amit egy pillanatig látott, pedig bronzvörös haja, zöld szeme és tejszínü bőre volt a szóbanforgó lánynak és kis ferde sapka ült a fején.

Jimmie letette a villát és megfordult.

- Nem tudok enni a sirástól - mondta.

A lány ráemelte nagy, zöld szemét és halkán mondta:

- Ha zavarom, elmehetek. Ugyse tudok enni semmit.

- Fenét - kiáltotta Jimmie - maga ült itt előbb.

- Mindegy.

- Nem mindegy. Pincér, még egy roastbeefet a Missnek.

A pincér elment és a fiatal hölgy felháborodva nézett Jimmiere.

- Hogy mer a nevemben rendelni?

- Éhes vagyok - felelte Jimmie - és nem tudok enni, amíg maga bög. Gondolom, ha valamivel el lesz foglalva, akkor nem fog arra gondolni, amitől eltörött a mécses.

A lány először mérgesen akart felelni, de nem volt ereje hozzá. Ujra kicsordultak a könnyei.

Jimmie közelebb huzta a széket.

- Nézze - mondta csaknem barátságosan -, nekem ma este kilencven lánynak a derekát kellett lemérnem. Ne csodálja, ha kissé ideges vagyok.

A lány majdnem elnevette magát:

- A leánykereskedők mind szurósszemű, öreg, szakállas emberek, akik rosszul beszélnek angolul.

- És én? - kérdezte Jimmie.

- Maga?!

- Rám nem illik ez a személyleírás?

- A szakállt kivéve, igen.

Megjött a roastbeef és a lány undorodva nézett rá.

- Nem éhes?
- Nem.
- Akkor minek jött be a vendéglőbe?
- Nem tudom. Nem szeretem a roastbeefet.
- Hogy hívják magát?
- Miért?
- Szeretném tudni annak az egyetlen embernek a nevét, aki nem szereti a roastbeefet.
- Alice Lane - mondta a lány halkán.
- Alice Lane - ismételte Jimmie.
- És magát?
- Engem? Jimmie Cruysnak hívnak.

Alice összeráncolta a homlokát. Nyilván azon töprengett, hol hallotta ezt a nevét. De nem jött rá. Nem igen járt színházba és nem igen olvasott nagy, tarka plakátokat.

Jimmie úgy vette észre, hogy míg a lány fogvájókat tördel s nyilván távozni szeretne már - addig neki lassan elmúlik az idegessége. Megette a roastbeefet, - közben ugyan felhangzott az ismert csöpögés, de Jimmie kezdte megszokni.

3.

Alice Lane, akiről szó van, a legtipikusabb talán a sok hasonló londoni lány között.

Zöldszemű, vöröshaju, fehérbőrű, széparcu, jóalaku lány. Apja a háboruban elesett, anyja két évvel ezelőtt halt meg.

Alicenak akkor már volt egy huszfontos állása a Norman & Bleriot cégnél. Ezt idővel huszonötre emelték fel s ebből megélt.

A Boarding House, amelyben lakott, tizenkét fontba került. Tavasszal visszaszállították a fizetését husz fontra.

Szeptemberben Alice előleget vett fel s nagy kiadásba keveredett: vett egy gramofont, Jack Hylton- és Wagner-lemezekkel.

Október elsején felmondtak neki. A Norman & Bleriot cég félig tönkrement. Ötfontos kezdőalkalmazottakkal volt kénytelen felcserélni a régi embereit.

A végkielégítést felemésztette az előleg. Alice itt állt állás, pénz, jóbarát, minden nélkül.

Három napig mintegy kábultan járt-kelt. Azután egyszerre tudatára ébredt a helyzetének.

Reggelit ebédelt és uzsonnát vacsorázott. Nem volt gyakorlatias érzéke és nem tudta, mihez kezdjen. Volt főnöke felajánlotta neki, hogy ha majd nem talál jobbat, havi nyolc fontért visszaveszi.

De Alice ennyiből nem tudott volna megélni és még dolgozni is ráadásul.

A negyedik napon kinzó szükségét érezte, hogy emberek közé menjen. A valóság az volt, hogy éhség gyötörte.

Bement egy kis vendéglőbe, ahol már járt néhányszor. Két és fél shillingje volt még.

Amint erre gondolt, egyszerre megszűnt az étvágya. Ült, a levegőbe meredve.

*

Valahogy ösztönösen félt a fiatal és magányos férfiaktól. Elég baja volt neki magában véve, semmi kedvet sem érzett az ismerkedéshez.

Amint itt ült a vendéglőben, árván, egy idegen, feketehaju és kékszemű fiatalember ült le az asztalához.

Nem kérdezte, hogy szabad-e, sőt mogorva pillantásokat vetett Alice felé. Mintha bosszantaná, hogy Alice a világon van.

A lányt ez végképpen elkeserítette. Minek is van ő tényleg a világon? Borzalmas szomorúság szorította össze a szívét.

Sirt. Istenem, sok-sok évtizeddel elmúlt már az az idő, amikor fiatalnak lenni, már magában véve, boldogság volt.

Szép, vékony keze maszatos lett a könnyektől.

*

Nagynehezen végzett a roastbeeffel s rájött, hogy a boldogság is relatív - mert most aztán a gyomra fájt és a feje szédült, - talán attól a pohár bortól, amivel Jimmie Cruys kínálta meg.

Amikor felállt s elboruló szemmel nézett a kijárat felé, a kékszemű fiatalember is indulni készült.

- No, most én is megyek - mondta -, mert félóra múlva kezdődik a színház.

Végigmentek a Pall Mallel párhuzamos utcák egyikén s Alice megállt egy kapu előtt.

- Itt lakom - mondta Alice csöndesen. S kezét nyújtotta a férfi felé.

- Igen - motyogta Jimmie. Azután valami egész különös tekintetet vetett Alicera. Végigmérte, tetőtől-talpig. Csodálkozva időzött a rossz selyemharisnyába bujtatott lábaknál.

Alicenak újra összeszorult a szive. - Mi ez? - kalapált a sziv - mit akarnak tőlem?

Jimmie különös hangon felnevetett.

Azután elkapta a lány vékony, karcsu derekát és átölelte.

Alice sikoltani akart, de torka görcsösen összeszorult. Ugy érezte magát, mint az őz, amikor a vadász ráemeli a puskáját. Térdei összekoccantak, úgy remegett. Mi lesz most?! Könyörögni szeretett volna a férfinak: ne bántsa. De Jimmie már elengedte és nevetett:

- Meg akartam győződni valamiről. Most felmegyünk a lakására.

- Ne... nem... nem fogadhatok vendégeket - nyögte a lány.

- Nem baj, gyermekem - felelte Jimmie - nem is fogok sokat vendégeskedni odafönt.

Karonfogta a lányt s felcipelte a lépcsőn.

Idősebb hölgy nyitott ajtót. Megdöbbsent arccal nézett Jimmiere. Már elkészült a legrosszabbra, amikor Jimmie megszólalt:

- Hallo, mammy, egy colstokot kérek, olyan puhát. Meg fogjuk mérni miss Lanet.

- De kérem, pardon! - felelte a tiszteletreméltó hölgy. Alice alig is tudta, mi történik vele.

De Jimmie, izig-vérig amerikai fiu létére, nem szerette a sok beszédet. Félretolta a penziósnőt és benyomta Alicet az ajtón.

Az idős hölgy csupa kíváncsiságból is elment a centiméterért. Jimmie kikapta a kezéből és Alice derekára csavarta, majd mélyet sóhajtott:

- Ötvennégy és háromnegyed. Ha még egy szelet roastbeefet evett volna, ahogy mondtam, akkor éppen megfelelő lenne. De így is jó lesz.

Karonragadta a félájult lányt, lerohant vele a lépcsőn, beráncigálta egy taxiba, az Alhambra előtt kiemelte belőle, felvitte a lépcsőn és belökte az öltözőbe.

Kint megállt és letörölte a verejtéket a homlokáról.

Azután a szállóba ment, hogy átöltözzék.

*

- Hol van Balty? - kérdezte Garwintól, aki már frakkban volt és segített neki a kezelőgombokat keresni.

- Balty fekszik - hangzott a válasz - gyomorgörcsei vannak az izgalomtól.

Jimmie felöltözött és átmentek a zongoristával Balty szobájába. Ez az egész Travellers Band valóságos amerikai sziget volt; akárhova mentek, megőrizték otthoni szokásaikat. Balty az ágyban feküdt, halászápadt arccal, de keménykalap volt a fején és szivar a szájában.

- Van lány - nyitott be Jimmie hozzá.

Balty Soft felugrott.

- Komoly?

Jimmie bólított.

- Hol van? - és már rángatta fel a kabátját.

- Hagyj békét neki. Az öltözőben ül és nyilván bög.

- Bög?! Miért bög?

- Olyan a természete. Árva. Lane kapitány elesett a háboruban. Ennyit tudok. A lány életében hétszer volt színházban, egyszer a Gésákat látta, a többi alkalommal *Shakespearet*, - ez valami angol gentleman, aki komoly pletykákat irt meg a történelemből.

Balty fülelt. Ez eddig nem hangzott biztatóan.

- És a dereka?! - kérdezte végül.

- Well, a dereka rendben van. Még szűkebb, mint kellene.

- Ha szűkebb, az nem baj - nyugodott meg Balty. - Csak bővebb ne legyen.

- Nem bővebb.

- Hát akkor menjünk.

*

Fél kilenckor felszerelték Alice Lanere a dobot, kis piros bóbitát tettek a fejére és kifestették. Alice egy idegen arcot látott a tükörben; Jimmie karonfogta és levitte a szinpadra. Alice nem tudta, hol van. A leeresztett függönyön túlról állandó duruzsolás, zaj, zsongás hallatszott. Hét frakkos uriember ült ezüstözött pódiumokon. A hetedik, Jimmie, külön, egy csomó dob és ezüst szerszám között állt és bátorító, biztató pillantást vetett Alicera. Alice támolgyó léptekkel ment oda Jimmiehez és könyörögve nézett rá. Kétoldalt lehuzta a hatalmas, csillogó, kétfenekű dob.

- Forduljon meg! - mondta Jimmie.

- Hogyan? - suttogta a lány.

- Fordítson hátat nekem, hogy a közönség az arcát lássa.

Alice kábultan fordult meg. Most ébredt csak tudatára, hogy valami *közönségről* beszélnek itt, amely közönség látni fogja őt, nézni fogja, - őt, akit Norman & Bleriot kidobott s akinek egy dob van az oldalán, nem is tudja, hogyan, miért és mióta. Ebben a pillanatban felszaladt a függöny, megharsantak a trombiták és Alice egy ütést kapott a jobboldalára.

4.

Alice mély, álomtalan kábulatban szendergett s a már magasról tűző napsugár ébresztette fel.

Felült. Szemei a komor, kopott polituros éjjeli szekrényt keresték baloldalt. De baloldalt egy hatalmas gobelint látott most, amely Boleyn Annát ábrázolta udvarhölgyeivel. Megfordult, hogy tájékozódni tudjon. Mindenütt idegen, csontszinű butorok, szőnyegek, pompás függönyök.

Kiugrott az ágyból s meglepetten nézett végig magán. A sárga selyem pyjamáról lassan eszébe jutott minden.

Kiment az erkélyre. Hosszu, ezüstszürke csikban kanyargott a Temse, le a Tower felé. Kis gőzhajók fodrozták ólmos vizét. Az ég is szürke, a levegő vizes volt.

Borzongva hátrált vissza a szobába.

Eszébe jutott az egész. A szinpad s a borzalmas dob, a két oldalán. A fergeteges taps, a rengeteg ráadás. Alice a sok ütéstől úgy érezte, hogy az agyveleje lötyög. Nem, mintha fájt volna, de minden hangra folyton összeresztett.

Utána a bankett. A fiuk egykedvűek voltak, megszokták a sikert. Óvatosan beszéltek Alice-szal, nyilván nem merték az eredeti és megszokott kifejezéseiket használni.

Alice pár falatot nyelt s el akart menni. Jimmie rosszalóan nézett rá, még Mr. Soft, egy ember, akinek a fején az asztalnál is keménykalap volt, figyelmeztette Alicet, hogy a szerződést aláírta és különben is nyitattak neki szobát.

Végül egy öreg hölgy - Mrs. Newman, az öltöztetőnő - felcipelte Alicet a szobájába és lefektette.

És most felébredt. Nyilván késő délelőtt volt már, amikor kiment az erkélyre. S amikor visszajött az erkélyről, Mr. Balty Soft állt a szoba közepén. Keménykalap volt a fején s vastag szivar a szájában, amelyet nyelvével forgatott. Kezében ujságlapokat tartott s üveges szemét Alicera szegezte.

Azután letette az ujságokat és kiment.

*

A lány ijedten meredt az ujságokra, felvett egyet-kettőt s látta, hogy pirosцеруzás jelzések tarkítják a fekete sorokat.

Alice idegesen, gyorsan olvasni kezdte őket.

A tegnapi est hangversenyről szóló kritikák voltak.

„TRAVELLERS BAND - írta a Morning Herald - nemcsak tréfamesterek és artisták komédiája, előadásukból nemcsak a jazz szelleme agonizál. Ez a hét ember mindenekelőtt kiváló zenész...”

„JIMMIE - mondta a Daily Report - a dobok és exotikus ütőhangszerek boszorkánymestere. Valóságos varázsló. Oly gyorsan dolgozik két karjával, hogy az ember négy kart vél látni. Egy Bimby nevű hölgyikét addig üt, amíg az sirvafakad. De ez csak tréfa. S a közönségnek tetszik.”

Alice ledobta az ujságokat.

Kétségbeesetten dörzsölte a homlokát.

Urísten - hölgyike! Az ujság így ír róla - hölgyike.

Megint úgy összeszorult a szíve, mint a vendéglőben.

Alice hamisítatlan angol lány volt. És Jimmie hamisítatlan amerikai fiú. Ha Jimmie mogorva és tiszteletteljes ábrázattal nyitott volna be s azt mondta volna:

- Jó reggelt kívánok, Miss Lane!

... akkor Alice talán megbékélt volna a helyzettel. Apránkint.

De Jimmie csak a fejét dugta be:

- Hallo, Bimby! Hogy aludtál?

Alice elviselhetetlennek találta, hogy őt Bimbynek szólítsák. És hogy idegen férfiak bármikor benyithassanak a szobájába.

Ezért olyan arccal nézett Jimmiere, hogy az rögtön visszavonult.

Alice a fürdőszobában megtalálta régi ruháit s magára kapta őket. Még nem tudta, mit fog csinálni. Még két érzés közt hányódott, kormány nélkül. Még nem tudta, hogy nagy nyomdákban éjjel is dolgoznak és hogy tegnap a színpad mögött, amikor egyszerre olyan vakító fényesség támadt, akkor valaki lefényképezte őt.

Leszaladt a lépcsőn és szerencsésen kijutott az utcára, anélkül, hogy Jimmie meglátta volna.

Rohant, rohant. Meg sem állt a jólismert utcák során, amíg el nem jutott a Norman & Bleriot reklám- és propagandavállalat épületéig.

Benyitott Mr. Bleriothoz és megkérte, hogy akármilyen fizetés mellett vegye vissza őt a hivatalba.

*

És folytatta a megszokott munkát. Kéziratokat küldött le a nyomdába, betűmintákat hozatott fel, filmképeket vágott szét és ragasztott össze, színeket választott ki s közben alig szólt egy szót régi kolléganőjéhez.

- Mi történt veled, Lizzie? - kérdezték azok.

- Semmi.

De mégis minduntalan eszébe jutott az ezüstdobogók és dobok és banjok és szakszofónok csillogása, az ezerfejú nézőtér, a zsongás, harsogás, minden.

Amikor megette a sovány ebédjét, a Hotel Torontora gondolt.

S amikor Mr. Bleriot megveregette a vállát, Jimmiere. Jimmie ugyan az oldalát veregette meg, de mégis...

Este egy öreg nyomdász jött fel, közvetlenül négy óra előtt.

- Miss Lane - mondta, egy csomó papirost dobva az íróasztalra - ezt félóra múlva már szállítjuk is. Itt vannak az eredetiek és három levonat. Tessék megvizsgálni és aztán szignáltatni a főnök úrral.

Alice kibontotta a plakátot. JIMMIE ÜTI BIMBYT! - olvasta a nagy aranybetűket. Jimmie állt hátul s nagy dobverőkkel ütötte őt, Alice Lanet, aki barátságosan mosolygott a képen, fején a piros bóbitával s dereka körül a kétfenekű dobbal.

Alice nézte önmagát, nézte. Azután fogta az egészet s bevitte a főnökéhez, szignáltatni.

- Most már mindegy - gondolta; felöltözött s elindult a Hotel Toronto felé.

5.

Amikor belépett a társalgóba, a következő kép tárult a szemei elé:

Paul az ablaknál állt s a tarkóját vakarta. Garwin idegesen járt fel és alá. Jimmie elutasítóan nézett az ujságállvány felé, ahol Doris állt, vörösre sirt szemekkel s niobei arccal.

Balty Soft levette és feltette a keménykalapot s forgatta szájában a szivart.

- Nem lehet a női lelket megérteni, - mondotta a fogai mögül - még te teszel nekünk szemrehányást? Meg kell repedni a méregtől. Nem gondolod, hogy ez már igazán szemtelenség?

- Jimmie, - nyafogott Doris - ugy-e, csak kisegítő volt az a macska? Csak meg akartál ijeszteni! Ugy-e?! nem kell a tizenkét százalék, csak maradhassak.

- Még ingyen se kellesz! - felelte Jimmie.

- Ugy?

Most észrevették Alicet az ajtóban. Doris megfordult s mint egy furia, begörbitett karmokkal közelített hozzá. Homlokán kidagadtak az erek.

- Maga disznó! - rikácsolta - nem fog soká itt sütkérezni a helyemen, ahová beette magát.

Azzal elrohant.

Alice bizonytalan tekintetet vetett a többiekre. Jimmien kívül jóformán idegenek voltak neki. De most Garwin odament hozzá.

- Maga kis hadiárva, - mondta Garwin - ne törődjön azzal, amit ez a nő mondott.

És megszorította Alice kezét. És mind oda jöttek, egyenkint és kezét fogtak Aliceszal.

Jimmie felesleges szemhunyorításokat is végzett, hogy felvidítsa a lányt. Aztán felmentek Paul szobájába s feltették egy gramofonra a Travellers legjobb lemezeit.

Alice lassankint felvidult. Már nem érezte olyan lealázónak a dolgot és igyekezettel felelgetett a kérdésekre, amikkel elhalmozták. Kiderült, hogy a hathetes londoni vendégjáték után semmi akadálya sincs annak, hogy Alice velük menjen Párisba és onnan Cairóba.

- Tud énekelni? - kérdezte Balty a lányt.

- Nem.

Balty megcsóválta a fejét.

- Nem úgy értem, hogy tud-e áriákat énekelni. Csak egy kis hallás és vékony hang kell hozzá. Groteszk hang is jó. Azért jazz!

Jimmie proponálta, hogy menjenek át a színházba. Ott lezárták a próbatermet, Jimmie leült a zongorához és a manager oldalt állt keménykalapban.

Jimmie eljátszotta a monoton, ritmikus kíséretet, amivel majd a dobok és banjók festik alá az éneket. Azután eljátszotta külön a melódiát. A szöveget olvasta Alice.

Énekelni kezdett.

„... A Chilipitell-Sea fölött délre
mit táncolnak halva és élve?
Ez a tánc ott: az upa-upa!
csupa
szenvedély és lángolás.

Fehéren izzik a kő és vágyódva liheg a nő.
Csupa pára és párna
mintha csak nászutas párra várna a táj.
Az upa-upa csupa
báj...”

Jimmie kérdően nézett Balty Softra, aki megforgatta a szivart.

- Meg lehet próbálni - mondta.

Alice érezte, hogy ezzel megbukott. De viszont nem is mondta, hogy tud énekelni.

Jimmie becsukta a zongorát és hátradőlt.

- Este meg fogja próbálni. Olyan hangja van, mint egy oboának. Mindegy, nem baj. Ezt a számot tegnap nem játszottuk, mert hiányzott a szöveg. Majd valahogy elénekli. Próbáljuk meg mégegyszer?

Elpróbálták. Jimmie olyan jó hozzá, gondolta Alice, hogy illenék igyekezni. Ezért még azt is megtette, hogy alaposan kinyitotta a száját, pedig irtózott a hangos beszédétől.

Balty végre is megunt a dolgot s átment a Hotel Milanba, ahol a bankárjával volt dolga.

- De mi lesz, ha nem tudok lépést tartani a zenével? - aggódott Alice.

- Attól ne féljen, - nyugtatta meg Jimmie - minket nem fog lerázni. Most jöjjön.

- Hová? - kérdezte a lány.

- Lemegyünk az étterembe és eszünk egy roastbeefet.

- Én nem szoktam ilyen sokat enni, - panaszkodott Alice, amikor már lent ültek a fényes étteremben.

- Muszáj, pajtás, - felelte Jimmie - különben lötyögni fog a dob.

- Igazán, maguk olyan jók hozzám, - sóhajtott a lány - én olyan buta és ügyetlen vagyok maguk mellett és mégis...

- Szó sincs róla, - ellenkezett Jimmie - maga óriási fölényben van. Mi mindnyájan nagyon tiszteljük magát.

Alice úgy érezte, hogy nevetséges ilyet gondolni is. Ezek a fiuk világjárt művészek és tele vannak pénzzel - és ő, akinek senkije és semmije nincs...

- És az a lány, aki ma este itt volt... ? - kérdezte félénken.

- Oh, Doris? Igen. Régi cimborák vagyunk, de már nagyon sok volt a fejében és elrontotta a dolgát.

- De mégis őt illetné ez a hely, nem engem.

- Szerződösszegést követett el, - felelte Jimmie elkomolyodva.

*

- Bimby! - kiáltott a nézőtér az énekszám után. - Hurrah Bimby! - Ráadást kívántak, de Bimby nem tudott semmi mást.

Sikere volt. A zenekar monoton és mély dobogása mellett hallatlanul kedves és groteszk volt a gilisztavékony hang, amely egy tisztességes arcú lány torkából jött. Mintha harminc nagybőgő kísért volna egyetlen oboát. Alice kényelmetlenül fészkelődött a dobban, Jimmie azt sugta hátulról: hajolj meg! - de Alice hiába próbált meghajolni, nem tudott, A dob lehuzta.

Ijedten nézett a zsufolt nézőtérre s az emberek mindezt színészi produkciónak könyvelték el.
S a taps nem akart szünni.

Amikor végre újból játszhattak, Jimmie sokkal gyöngédebben ütötte a dobot Alice oldalán,
mint addig.

6.

Doris egy hatalmas, vastag terítővel letakart rekamién feküdt. Selyem pongyola volt rajta, amely csak egy lényegtelen részt takart el kebleiből. Vele szemben ült egy ötven év körüli ur, kék és acélkeménységű tekintettel, finoman göndörödő, őszes hajjal s nagyon jól öltözve. Ez az ur ujságot olvasott.

Okosabb a köztük lezajlott párbeszédet minden kommentár nélkül adni.

Doris: Ne olvass, Brandan.

Brandan: Nem olvasok, szívem (*olvas*).

Doris: Kész van az új ruhám. Piros ribuldin.

Brandan: Tudom.

Doris: Nem akarsz megnézni?

Brandan: Majd.

Doris: Hallatlanul jó üzletet csináltam. Negyven font volt.

Brandan: Tessék, szívem, a negyven font (*átadja*).

Doris: Hogy te milyen jó vagy, Brandy!

Brandan: Mért lennék jó? A negyven fontot már megbeszéltük tegnap.

Doris: Mrs. Bulter kijelentette, hogy hatvan fontba került volna ugyanez a ruha, ha Bienál csináltattam volna.

Brandan (*olvas*).

Doris: Husz fontot kerestem rajta.

Brandan: Én kerestem husz fontot rajta, akkor is. Nem?

Doris: De. (*Szünet*). És mit fogsz csinálni a husz fonttal, amit ezen kerestél, drágám.

Brandan: Még nem tudom.

Doris: Egy hozzávaló aranylamékalapot Swiftnél lehetne kapni husz fontért. Breakleynél harminc lenne.

Brandan: Vedd meg a kalapot, szívem, itt van a husz font (*odaadja*).

Doris: Köszönöm, Brandy. (*Szünet*.) Látod, milyen jó üzleteket kötsz ma?

Brandan: Igen. (*Olvas*.)

Doris: És mit csinálsz a tíz fonttal?

Brandan: Milyen tíz fonttal?

Doris: Amit a kalapomon kerestél.

Brandan: Mért kerestem én a kalapodon tíz fontot?

Doris: Mert huszért veszem meg, holott Breakleynél harminc lett volna. De lehet, hogy huszat kerestél, mert Laffitnél ugyanaz a kalap negyven.

Brandan: Mondd meg egyszerre, mennyit akarsz. Minden kívánságodat teljesítem.

Doris: Brandy... csókolj meg. Egy nagy kérésem van. Tudod, hogy állandóan ugyse maradnék Londonban. Neked is jobb, hogy csak egy hónapig maradok a nyakadon. Te, amit meg akarsz csinálni, azt meg is csinálod. Azt akarom, hogy Párisba én menjek Jimmiékkel.

Brandan: Miért? Szerelmes vagy Jimmiebe?

Doris: Áh. Ugyan. Egy emberbe, aki így bánik velem?!

Brandan: Nők csak olyan emberbe szerelmesek, aki úgy bánik velük.

Doris: Nem, nem. De szeretem ezt az életet, városról-városra, elég sokat keresek és ami biztos, az biztos. Velük akarok menni és neked segítened kell, hogy sikerüljön.

Brandan: Miben kell segítenem?

Doris: Azt a nőt eltávolítani.

Brandan: Ki az a nő?

Doris: Egy tapasztalatlan macska. Nem lesz nehéz feladat.

Brandan: Nekem semmi sem nehéz feladat. De itt Londonban nem lehet erőszakoskodni. Gondolkodnom kell a dolgon és meg kell néznom a nőt.

*

Brandannek páholya volt az Alhambrában s este beült Doris-szal, hogy megnézzze az előadást.

Doris sirt dühében, amikor meglátta Alicet a színpadon, a hét fiúval. S amikor Alice énekelni kezdett, Doris hangosan elnevette magát. A közelben mindenki odanézett.

Előadás után Doris lement az öltözőbe és meglátogatta Alicet.

- Remélem, nem haragszol, hogy délután bolond voltam - kérte Alicet. - Migrainem volt.

- Egyáltalán nem haragszom, - biztosította Alice, míg felöltözött.

- Van egy ötletem, - mondta Doris. - Sir Brandan amúgyis szeretne megismerni. Vacsorázz velünk Licensél.

Alice habozott.

- De ha mégis neheztelsz rám azért a csacsiságért...

Alice a világért sem akarta ezt a látszatot kelteni. Beleegyezett.

- Csakhogy nincs megfelelő ruhám, - kapaszkodott ebbe a szalmaszálba.

- Nem baj, nekem van elég. Egyforma alakunk van.

*

Jimmie hiába várta Alicet a közös vacsorához.

Alice Sir Brandan és Doris társaságában Licensél ült s estélyi ruhájában olyan volt, mint egy kis sápadt hercegnő.

Amikor Brandan egy pillanatra kiment, Doris azt mondta Alicenek:

- Légy kedvesebb hozzá. Ő Lord Seantern, Anglia egyik legrégibb családjából.

És maga Lord Seantern igen kedves volt Alicehez. Kikérdezte családi körülményeiről és minden egyébről, mint egy gondos, atyai barát.

- Doris, - mondta végül Sir Brandan - kérdezze meg a kis hölgyet, van-e kedve megnézni Anglia második legrégibb kastélyát?

Alice bizonytalan arcot vágott. Sir Brandan sietve hozzátette:

- Természetesen a maga társaságában.

Alice kénytelen-kelletlen beleegyezett. Azután felálltak s Lord Seantern hazavitte Dorist az autóján, majd Alicet.

Mielőtt Alice kiszállt volna, Sir Brandan megfogta a kezét s kissé fátyolos hangon mondta.

- Nekem is volt egy ilyen kislányom, mint maga, Miss Lane.

Alice nem tudta, mit mondjon. Meghatotta ez a pár szó és zavarban volt, mert nem tudta, mit feleljen rá.

Kiszállt.

Lord Seantern megemelte a kalapját s az autó elsuhant.

*

Alice felment a lépcsőn. Késő volt már. Szobájában egész csomó ruhát, cipőt, kalapot talált, ismert cégek skatulyáiban s egy cédulát:

„Kedves Bimby,

Este nem találtam sehol, ezért irok. Ezekre a holmikra szüksége lesz, nyugodtan elfogadhatja, mert Balty levonja majd a fizetéséből.

Remélem, jól mulatott. Hangocskájának egész rendes sikere volt, aminek mindnyájan nagyon örülünk. Látta már a plakátot? Jó pofa, mi?! Jó éjt, Bimby.

J.”

*

Alice mély sóhajjal tette le a levelet s most már élvezettel kezdte bontogatni a csomagokat. Magában azon csodálkozott, mennyire beelát Jimmie az ő lelkébe. Bár ő is beeláthatna a Jimmie lelkébe. De meglehet, hogy Jimmienek nincs is lelke.

7.

Másnap reggel a Travellers Band hét férfitagja arra ébredt, hogy a hideg London felmelegedett irántuk s hogy ebben tekintélyes része van Alice Lane vékony hangjának is.

Nyoma sem volt benne a Doris temperamentumának, de a londoni közönség megérezte az éles kontraszt ellenére is Aliceban az angol lányt.

S a lapok meg is irták ezt.

Dél előtt, alighogy kész lett, egy komoly ügyvéd kereste Alicet. Megmutatta neki a szerződést, amely a társaság tagjait mindenféleképpen kötelezi egymással szemben s amely Alicenak az ő fogalmaihoz mérten, óriási jövedelmet biztosít évekre. Alice lassan megértette mindezt, - azt is, hogy neki most már jár ez a pénz és felmondani sem lehet neki, mint a Norman & Bleriot-cégnél - kivéve, ha valamelyik előadáson saját hibájából nem jelenik meg.

Alice észre sem vette, milyen jól esik neki, hogy így hozzá van kötve Jimmiehez.

Lement az étterembe, hogy egyék valamit. A fiuk már mind ott voltak s mind olyan hellózással s örömmel fogadták, hogy „Bimbynek” könnyű szökött a szemébe a boldogságtól.

Jimmie mellé ült le és azonnal elmondta, hol volt az este.

- Doris mutatott be neki? - kérdezte Jimmie elkomorodó arccal.

- Igen - felelte Alice - és nem utasíthattam vissza, mert Doris azzal vádolt, hogy neheztelek rá a multkori jelenet miatt. Végre is, csak ő haragudhatnék énám, mert én foglaltam el a helyét itt maguk közt.

- Verje ki ezeket a gondolatokat a fejéből - mondta Jimmie és tojást rakott Alice tányérjára.

Garwin a homlokát ráncolta.

- Szeretném, ha már Cairóban lennénk és Doris még Londonban.

- Miért? - kérdezte Alice.

A fiuk összenéztek.

Balty Soft feltolta a homlokán a keménykalapot:

- Maga még nem ismeri ezt az életet, Miss.

- Honnan gondolja? - csodálkozott Alice.

- Honnan?! Ahonnan az ember gondolni szokott. A fejéből.

Jimmie rosszalólag nézett rá.

- Balty a legmodortalanabb köztünk. Pedig ez nagy szó.

Alice nevetett.

- Isten őrizze az embert attól, hogy zenésszel legyen dolga - morgott Balty mérgesen. - A zenész a világ legkétszínűbb frátéré. Minél jobb zenész, annál rosszabb ember. Szívesebben menedzselnék egy vérebet, amelynek idomított skorpió szurkálja a farkát, mint egy világhírű hegedűművészt.

Majdnem lenyelte a szivart, mérgében.

Alice azzal a boldog érzéssel vált el Jimmietől, hogy, ime, valaki várni fogja a Hotel Toronto halljában, még pedig nyilván türelmetlenül. Lord Seanternről és kastélyáról megfeledkezett, mire összevásárolta a szükséges halványsárga, kék és tompazöld holmikat s a szállóbeli lakására küldette őket.

Valahogy kedve támadt megvártni Jimmiet. Sétálni indult. Maga sem tudta, hogy került a Fleet Streetre.

A rohanás utcája. Csöndes falak mögött lázas dohogás, dobogás, tollak percegése, ólombetűk ömlése, sorakozása, gépek dübörgése. Fleet Street. Alice nem sejtette, hogy holnap ilyenkor elsőoldalas, head-line-hir lesz belőle.

Az egyik sarkon nagy nyikorgással autó állt meg előtte s Doris ugrott ki belőle.

- Micsoda szerencse, téged kereslek éppen! - kiáltott Doris. - Együtt ebédelünk, jó? - aztán a kocsi kivisz Seans Hillbe. Sir Brandan számít ránk. Jó?

Alice naivan vállat vont. Bementek egy apró, de előkelő étterembe.

Alice kisurrant, míg Doris az étlapot vizsgálta teljesen nélkülözhető aranykeretes lorgnonján, - bement egy telefonfülkébe s felhívta a Toronto-szállót.

- Halló, kérem Mr. Cruyst a telefonhoz.

Egy férfihang jelentkezett csakhamar.

- Halló, Mr. Cruys van a telefonnál? - kérdezte Alice.

- Nem, kérem - hangzott a válasz, - itt Jimmie beszél.

Alice elnevette magát.

- Halló, Jimmie - adta meg magát - egy vallomással tartozom. Sir Brandan megkért, hogy nézzem meg a kastélyát délután. Doris is velem jön. Nem utasíthattam vissza, Doris annyira kért.

- Igen - a férfi hangja rekedtté és barátságatalanná vált. - És miért mondja ezt nekem?

- Semmi... csak azt gondoltam... érdekelni fogja, ha... hogy hol vagyok délután... és...

- Nem mondhatná le az egészet? - kérdezte Jimmie szinte gorombán.

- De miért? - csodálkozott Alice, - hiszen Lord Seantern...

- Vagy még jobb lenne, ha magukkal mehetnék. Nézze, én nem ismerem ki magam a maguk lordjai között. Elhiszem, hogy maga rögtön meg tudja állapítani, hogy ki lord és ki nem. De...

Alice nevetett.

- Ideküldöm Dorist. Beszélje meg vele, hogy maga is kijöhessen Seans Hillbe. Nem is lenne rossz.

Alice letette a hallgatót az asztalkára és visszament az étterembe.

- Jimmievel beszéltem - ujságolta Dorisnak - és szeretném, ha te is beszélnél vele. Ki akar jönni velünk.

Doris felállt.

- A telefonnál van?! - kérdezte.

- Igen. Siess.

Doris kiment.

A fülkébe érve, fogta a hallgatót és a helyére csapta. Várt egy darabig és visszajött.

- Beszéltem vele, - mondta - ő is ki fog jönni, már a kedvemért is. De ő később jön, vonaton. Most még nem ér rá. Be kell valamit vallanom, Alice. Jimmie és én halálosan szeretjük egymást, csak sokat veszekszünk. De remélem, ma délután ki fogunk békülni egymással.

- Remélem, Doris - mondta Alice s a torka összeszorult.

8.

Jimmie fel-alá járt a hallban. Nyugtalansága nőttön-nőtt.

Emberek jöttek, mentek. Az őszi estében lámpák ragyogtak s a fényük megtört a sáros, nedves aszfalton. A nagyváros robaja, szirénái, lármája, élete tombolt kint, míg idebent meleg volt és aránylag csönd is.

- Már vissza kellett volna jönnie! - mondta Jimmie olyan hangon, hogy Balty Soft levette a keménykalapját.

- Majd jön, - mondta megnyugtatóan.

- Nem tetszik nekem a dolog, - folytatta Jimmie ingerülten, ideges hangon. Felhívtam telefonon, azt mondta, valami Seantern lordhoz megy délután Dorisszal. Mondtam, én is kimennék velük. Elment, hogy Dorist küldi a telefonhoz. Doris nem jött. Azóta nem hallottam róluk semmit.

- Hová mentek?

- Nem tudom! Már minden telefonkönyvben utána néztem, de nem találok Seantern, vagy, Seentarn lordot.

- Talán Santom?! - kérdezte Balty.

- Eredj a fenébe.

Lejött Paul, Garwin és a többiek. Félnyolc volt, ettek valamit. De egyiküknek sem ízlett az étel.

Folyton a forgóajtót figyelték.

A forgóajtó forgott, emberek jöttek, de Alice nem jött.

- Nem jön! - mondta Garwin, letéve a villát. Jimmie úgy dobolt a késével, ahogy a világ legjobb dobosához illik.

- Ki nem jön?! - kérdezte feszülten.

- Bimby.

- Majd jön, - mondta Balty Soft, aki keménykalapban ült az asztalnál.

Paul vállat vont.

- Balty nyugodt. A mi pénzünk vész el.

- Persze, - felelte a vádlott - ti csak a pénzért izgultok. De Jimmie és én a nőben is érdekelve vagyunk.

Jimmie mérgesen nézett rá.

- Pardon! - mentegetőzött Balty - csak én vagyok érdekelve. Legalább is a lány bukik rám, ezt észrevehetted.

- Hülye! - morogta Jimmie. Balty Soft felállt és kiment.

Negyedkilenckor el kellett indulni. Balty is visszajött, nyilván szokott inspekciójáról a színpad körül. De Jimmie az utolsó pillanatig ki akart tartani.

Valóságos szónoklatot vágott ki:

- Most látom csak, - mondta - milyen derék fiuk vagytok. Olyanok vagyunk, mint egy nagy család. Ha ennek a szegény lánynak baja történik, ha valaki megirigyelte tőle a háromnapos boldogságot, akkor azt a valakit megölöm. I'll kill 'em - és ha a Sing-Singben öregszen is meg.

- Howgh - felelte Balty.

Ebben a pillanatban lépett be Doris.

Jimmie megragadta a vállát.

- Hol van Alice?!

- Alice? - felelt a nő. - Tőlem kérdezed?

- Tőled. Együtt mentetek a lordhoz.

- Fenét! Alice mindenáron rá akart venni, hogy gardirozzam. De én ismerem már Sir Brandant és nem kérek belőle. Ha neki Alice a legujabb szeszélye, - én nem vagyok elefánt.

- Mért nem jöttél a telefonhoz?

- Mikor?

- Alice azt mondta, hogy a telefonhoz küld téged.

- Egy szót se szólt. Nem is tudtam, hogy veled beszélt. Véletlenül találkoztunk. Nagyon nagyra vagy ezzel az Aliceoddal. Majd kibujt a bőréből, amikor Sir Brandannel megismerkedhetett.

- Hazudsz! - dörögte Jimmie.

- Mért hazudnék? - csodálkozott a lány. Balty türelmetlenkedett.

- Nézd, boy, én is ugyanazt gondolom, amit te, de az első az előadás és most nem tehetünk semmit.

- Vagyis...?!

- Come on. Majd előadás után meglátjuk! Alice nincs itt.

- Valami történt vele!

- Lehet, - szólt közbe Garwin, a szenior - de most még nem tudjuk. Lehet, hogy megkészt. Lehet az is, hogy jószántából maradt kint, Doris itt van és...

Meglehetősen késő volt már. Doris sietve beöltözött. Jimmie nem ment el az oldala mellől. Teljesen hidegen hagyták Doris bájai, csak az arcát figyelte, hidegen és szigorúan.

Doris ledobta magáról a fehérneműt és a tollas kosztümöt kapta a kezébe. Egészen közel ment és átölelte Jimmiet.

- Ugy szeretlek... darling...

Jimmie nem felelt.

- És te?! - kérdezte Doris. Jimmie a szembenlevő állótükörre nézett, ahol féhéren világított a puderes lánytest s mögötte a fekete frakk.

Mint egy kubista kompozíció.

Jimmie egy mozdulatot se tett, miközben felelt:

- Nyugodt lehetsz, aranyos, ha Alicenak a hajaszála meggörbül, érted? - akkor így, ahogy vagy, kidoblak az uccára.

Azzal megfordult.

- Mrs. Newman, - mondta - egy kefét kérek.

Lekefélt a pudert a frakkjáról.

*

Balty bezárta a szobáját belülről s ránézett a többiekre, igen komoly arccal:

- Lord Seantern nem létezik. Tudakozódtam. Ellenben létezik egy Brandan Terson nevű, elegáns megjelenésű kétes alak, akit Dorisszal láttak. Jimmie és én bemegyünk a Scotland Yardra. Ti itt maradtok a hallban és amint telefonozunk, jöttök. Hogy a rendőrséggel, vagy anélkül - mi nyolcan el fogunk intézni pár ilyen kifent csirkefogót. Nálunk Newyorkban különbek vannak. És én leszek az első, aki belenyomom a pecsétgyűrűmet annak a csirkefogónak az arcába, aki ezt a dolgot kitervezte.

Azzal mélyet szivott a kialudt szivarcsontból s elindult. Jimmie sötét arccal mögötte. El volt szánva rá, hogy nem jön vissza a lány nélkül.

9.

A soffőr becsapta a félkör alakú ajtót s a hathengeres Sunbeam elindult. Sütött az őszi nap, Alice hátradőlt s mélyen lélegzett. Doris a soffőr hátát nézte elszánt tekintettel.

Alice nem tudta, Cheswicken, vagy Dorkingon haladtak-e át? - csak a kék eget nézte odafönt.

Felriadt, hátranézett. Nagyon meglepődött: most haladtak el Hammersmith mellett. Három-negyedóra mulva zöld vetések közt kanyargott az út. Kis, pirosfedeles házak álldogáltak tétován a dűlőutak körül. Doris egy szót sem szólt. Egy jelzőtábla jobbra, a betűk mögé mutatott: *Kensington 4 mérföld*.

Alice csak egy nagy zöld parkot látott, - hirtelen álltak meg.

Doris kiszállt.

- Itt vagyunk? - csodálkozott Alice.

- Igen, Miss Lane - csufolódott Doris. - Itt vagyunk.

A soffőr s az autó eltűnt. Kavicsos uton, öreg fák közt mentek a házig, amely Alice laikus becslése szerint, legfeljebb száz esztendősen lehetett. Az ablakok és ajtók sötétzöld zsalugáterrel takarva. Sir Brandan az ajtóban állt, kitárt karokkal.

- Isten hozta magukat. Jöjjenek beljebb.

A berendezés vegyes volt. Volt régi vitrin, de voltak századelejei ocsmány giccsek is. Alice zavartan nézelődött. Ez lenne Anglia második legrégebbi kastélya?

Doris már szinte otthonosan mozgott. Sir Brandan szórakozott volt, vagy annak látszott. Gyakran kért bocsánatot, kiment, hogy telefonozzon. Az is feltűnt Alicenak, hogy inast nem látott sehol.

Alice tréfásan megjegyezte, hogy ez a kastély bizony nem az, aminek Sir Brandan lefestette.

De Doris csaknem gyűlölködve nézett rá. Majd szó nélkül kiment.

És Jimmienek nyoma se volt. Alice eddig semmi félelmet sem érzett, mert biztosra vette Jimmie jövetelét. De most megborzongott, mert megrohanták a kétségek. Kis karóráján három-negyed hat volt.

Motorzugást hallott. Megpróbált kinézni az ablakon, de sötét volt odakint. A motorzugás elcsöndesedett.

Alice az ajtót figyelte.

Sir Brandan lépett be.

- Ki... ki jött... - kérdezte Alice.

- Senki, gyermekem. Doris ment el az autón.

- Elment?! - sikoltotta a lány. - Dehát én... nekem bent kell lennem estére a városban... én fellépek és...

- Nincs már szüksége rá, gyermekem, - mondta Sir Brandan megnyugtatóan - üljön le és hallgasson meg.

Alice leült. Szemei könnyesek és rémültek voltak, alsóajka remegett.

- Én teljesen egyedülálló öregember vagyok, - kezdte a férfi - nincsenek utódaim. A vagyonom és rangom füstté válik, ha meghalok. Már említettem magának, hogy szegény kislányomra emlékeztetnek az arcvonásai. Neki is ilyen tiszta, becsületes arca volt, mint magának. Én örökbefogadom magát, Alice. Lady Seantern lesz a neve, gazdag lesz és ezért természetesen nem kívánok semmit.

Alice hallgatott.

- Kivéve azt a csekélységet, hogy színpadon ne szerepeljen. De hiszen ezt mondani se kell.

Alice halántékán vadul lüktetett egy ér. Tisztán látta már az egész cselszövényt. Nem volt benne bizonyos, de nem tudott másra gondolni, mint hogy Doris terve volt az egész.

Bizonyosságot akart szerezni.

- Nagyon megtisztelő az ajánlata, Sir Brandan. De mégis, tudni szeretném, mi az, amit tőlem kíván, pontosabban.

- Mondom, semmi. Csak, hogy ne doboljanak magán félmeztelenül az Alhambrában, esténként.

- Szóval... már ma se.

- Természetes.

- Mennem kell, - mondta határozottan Alice. - Kérem, bocsásson el.

Sir Brandan csalódott arcot vágott.

- Csalódtam önben, - mondta fájdalmas hangon - nem tudtam, hogy sokat kérek ezzel.

- Nem hagyhatom cserben azokat, akik jók voltak hozzám.

A férfi fanyarul mosolygott.

- Hát menjen, - mondta - tessék, az ajtó nyitva van.

Alice kirohant. Semmi fényt nem látott a vaksötét éjszakában.

Visszafordulni nem mert.

Rohanni kezdett valami uton.

10.

Brandan Terson, egyedül maradván, ismételten vállatvont.

Azután felragyogott a szeme.

- Ez így nem jó. Nem. Doris megkapta, amit kért, mégis Alice az üzlet.

A Travellers Band hajlandó lesz fizetni Aliceért. Nem szabad elengedni a lányt.

Köpenyt kapott magára, csöngetett. Egy néger jött be.

- Hozd a reflektort, Willie.

Mind a ketten lerohantak s végigvilágították az országutat. Alicet nem látták sehol.

Egy autó robogott el előttük London felé. Csak a soffőrülés kislámpái égtek, de Brandan látni vélte, hogy a bentülön keménykalap van s a szájában rövid szivar.

Siettek tovább.

Kőhidhoz értek. A hold kibukkant egy pillanatra felhőtakarói mögül.

A fehér hídfejen ott feküdt Alice. Vörös haja kibomlott s homlokán véres seb tátongott. Eszméletlen volt.

Brandan gyöngéden a karjába kapta. Bevitték a házba. A néger konyakot és szódát hozott.

A lány nem tért magához. Brandan viszont nem akart orvost hívni.

Kimosta a sebet. Azután előhozatta a kisautóját s belefektette Alicet. Maga ült a volánhoz.

Most egyenes uton mentek, felesleges kerülők nélkül s félóra múlva bent voltak a városban.

Közben Alice halkan nyöszörögve, magához tért. Brandan a szívére hajolt s a pulzusát tapogatta. Nem tudta, mit kezdjen vele.

Végül megállt a városi lakása előtt és feltámogatta Alicet. Senki se látta meg őket.

Lefektette és bekötözte. Alice elaludt.

Brandan tenyerébe temette arcát és gondolkodott.

Mit keresett Balty Soft odakint, Whiteham Manorbán?

Ő ütötte volna le ezt a lányt?

Felugrott. Bezárta a lakást, elrohant. Jimmieval akart beszélni.

Jimmie nem volt ott a szállóban. A többi hatan ott voltak. De velük semmi beszélőnivalója nem volt.

Érezte, hogy Alice életveszedelemben forog. Valamilyen ismeretlen ellensége van.

És azt is érezte, hogy ez a lány kevésbé érdemelte meg azt a sebet a homlokán, mint bárki.

Elhatározta, hogy frontot változtat. Nem volt érzélgős ember. Nem volt Lord Seantern. Nem volt Sir Brandan.

Nem volt dusgazdag magánzó. Csirkefogó volt.

De tényleg volt egyszer régen egy lánya, aki fiatal és ártatlan volt, mint Alice.

11.

Sir Robert Beaverback felhívta telefonon Sir George Padmoret, a Scotland Yard „főnökét” s így Jimmiet és Balty Soft managert azonnal Sir George elé vezette az altiszt.

A fogadtatás mégis hűvös volt, mert - nos, minden nagy dolog ilyen apróságon mulik - Balty keménykalapban állt meg az államtitkár íróasztala előtt. A szivart előzőleg kiejtette a szájából. Balty nem gondolt ilyesmire, ha komolyra fordult a játék és feltételezte az államtitkárról, hogy nem törődik a kalappal. Az államtitkár mégis furcsa arcot vágott.

- Sir George, - mondta Jimmie - egy fiatal leány eltűnését akarjuk bejelenteni. Az illető Alice Lane, angol hadiárva, aki produkciónkban szerepel s ma este nem jelent meg az előadáson. Az a gyanunk, hogy egy állítólagos Lord Sean...

- Majd intézkedem, - szakította félbe Sir George. Csöngetett.

- Ugyanis - tette hozzá - ez nem tartozik rám. Én nem szoktam nyomozást folytatni, de a legjobb emberemet küldöm ki majd.

Balty dühösnek látszott: mélyen szemébe huzta a kalapját s árgus-szemeket vetett Sir Georgera. Közben belépett az altiszt.

- Parancs, Sir - tisztelgett.

- Keresse meg - utasította az - Winshaw felügyelőt s ha bent van, küldje a szobámba.

Az altiszt elment.

- Foglaljanak helyet addig, - mondta az államtitkár.

- Nálunk másképp dolgoznak, - morogta Balty. De Sir George szerencsére nem figyelt oda.

Amikor Winshaw, aki szögletesarcu, középmagas, tárgyilagos ember volt, belépett, meglátta azonnal a helyzetet.

Szokatlan volt, hogy Sir George éjfélkor fogadjon embereket. Arc kifejezése viszont barátság-talan, amit megmagyaráz a Mr. Soft fején levő keménykalap.

- Winshaw, - kezdte Sir George, de a felügyelő bocsánatkérő mozdulattal közbeszólt:

- Most hallgattam ki Brandan Tersont *az ügyben*, - mondta - a kisasszony biztonságban van, valaki fejbe vágta. Az urak hazamehetnek.

Sir George büszkén mosolygott s csaknem szeretettel nézett Winshaw felügyelőre. Tekintete azt mondta: Látjátok, így dolgoznak nálunk!...

De Balty feltolta a kalapját a homlokára és így szólt:

- Mi nem szoktunk hazamenni üres kézzel, Mister. Hol van a lány és ki ütötte fejbe?

Winshaw felügyelő elmosolyodott. De ez nála vicsorgásnak tűnt: felsőajka felszaladt s egy sor fehér fog villant ki alóla.

- Miss Lane a Hotel Toronto-beli lakásán van.

- Köszönöm, Sir George! - rivallta Jimmie és kirohant.

De Winshaw közelebb lépett Baltyhoz és rávicsorgott:

- Hogy ki ütötte fejbe, azt majd ön fogja megmondani, Mr. Soft, nekünk.

- Én?!

- Hogyne. Megtaláltuk a soffőrt, aki magát kivitte oda, ahol Miss Lanet megtalálták.

Ez volt Winshaw egyik trükkje: a beugratómódszer. Szó sincs róla, a soffőrt nem találták meg. Nem is találhatták meg, mert Balty maga volt a soffőr.

Winshaw a szobájába cipelte a managert és leültette egy székre. - Most pedig beszéljen! - kiáltott rá.

Balty megigazította a kalapját.

- Nem tudok semmit. Tudakozódtam Sir Brandan után és megtudtam, hogy ilyen nevű lord nincs. Nem akartam kétségbeejteni a többieket. Kimentem a szálló elé s láttam, hogy egy taxi áll ott. Vagy tíz perce lődörög itt már, mondta a portás. Kire vár? - kérdeztem én. A Travellers Band egyik tagja rendelt ide félhatra, Sir - felelte a fickó. Nem tetszett nekem a dolog. Mit mondtak, mennyi benzint pakkolj be? - firtattam. Telefonon rendelte, Sir - felelte - azt mondták, Kensington Hill alá megyünk, valami házhoz. Mondom, ha akarsz tíz fontot, pucolj el, majd én ülök a helyedre. Eltette a tíz fontot, felvettem a sapkáját, kabátját, beülök a volánhoz.

- Na és? - kérdezte Winshaw feszülten.

- Van egy zenészünk: Paul Letter. Nős ember, derék fiú. Ő volt a rendelő. Keménykalapban, szivarral, - egészen úgy néz ki, mint én. Mindenáron ki akarta világítani a kocsit belülről. Azt mondja, robogjak, ahogy tudok. Rohantam.

Megálltunk egy ház előtt, Kensington Hillben. Kiszállok.

- Paul - mondom -, mit jelent ez? A fiuk ott ülnek és várnak. Micsoda külön utjaid vannak neked?

Rámnéz, megismer.

- Balty - azt mondja izgatottan - ebben a házban van a lány. Kinyomoztam. Meg kell, hogy mentsük. Nem akartam, hogy Jimmie tudja, - halálosan szeretem Alicet. Meg kell, hogy találjam. Segíts.

Paul bement a házba. Kijött. Nincs bent senki - mondja. Megnézi a kertben. Senki. Megjegyzem, mi a ház mögött álltunk s egy dűlőuton. Két ablak világos volt. De Paul átkutatta a házat s nem volt bent senki. Lejjebb mentünk. - Kanyarodj fel az országútra és várj, körülnézek az istállóknál.

Kutyaugatást hallottam, meg lépéseket. Paul jött, halálos rémülettel az arcán. Nincs itt. Sehol! - kiáltotta rekedten. Gyerünk, mert még észreveszik, hogy hiányzunk. Balty, kérlek, ígérd meg, hogy nem szólsz Jimmienek erről. Ő is szereti Lizziet. Kicsit különösnek találtam ezt a bolondságot, amikor a lány nyilván életveszélyben forog, de megígértem, hogy nem szólok. Paul beült s én hajtottam, mint az örült. Ez az egész.

*

Paul Letter csodálkozva hallgatta végig a felügyelő és Balty előadását.

- Ebből egy szó sem igaz. Én nem voltam Kensingtonban és nem ültem taxiban.

Boris, aki ott állt mellette, helyeslően bólintott.

Balty megforgatta a szivart. - Hát talán én hazudok?

- Nyilván. Mert igaz, hogy Balty másfél órát volt távol délután, de én ki se mentem a szállóból. Fél hattól nyolcig itt voltam.

- Tanu?! - kérdezte élesen Winshaw.

- A feleségem - és Paul Dorisra mutatott.

12.

Jimmie mélabusan ült Alice ágya mellett.

- Én azt hittem, hogy magát elkábitották.
- Mivel? - kérdezte cérnahancon a lány - hiszen nem ittam semmit.
- De a ranggal és egyébbel. Ezek a lordok nagyon hatásos emberek.
- Hogy tetszett a közönségnek Doris? - kérdezte csipősen a lány.
- Oh...

Jimmie nem tudott felelni.

- Még nincs tisztázva, hogy maga minek ment ki ehhez a csirkefogóhoz és miért maradt ott?
- Kétkedik bennem? - kérdezte Alice.
- Igen. Miért ne? Egy lord - vagy Jimmie?
- De hiszen Doris azt mondta, hogy maga is kijön. És én vártam, vártam. Maga nem jött, de Boris elment és egyszerre bejött ez a... Sir Brandan... és...
- Sir! - kiáltott Jimmie - csirkefogó, nem Sir!
- És ajánlatot tett nekem.
- Ajánlatot?
- Igen. Hogy adoptál. Ha lemondok a színpadi szereplésről.
- Hát... arról le is mondhat.
- Miért?! - Alice felült az ágyban.
- Feküdjön vissza. Csak nem képzeled, hogy két vastag dobverővel fogom ütni magát, amikor a fején seb van?
- Oh - felelte duzzogva a lány - attól üthet.
- Nem üthetem.
- De üthet. Vagy nincs rám szüksége többé?
- Alice...

Jimmie végighuzta a kezét a haján és a torkát reszelte zavarában. Majd kiment.

Az ajtó előtt Winshaw felügyelő és Balty várta.

Tulajdonképpen hallgatództak volna, de egymás előtt restellték.

Félrevonultak és Balty elmondott mindent. Paul nyilván hazudik. Doris szereti és fél, hogy el kell válnak. Természetesen ő volt, akit Balty Kensingtonba vitt, de nem igaz, hogy Alicet szereti.

- Nem is ajánlanám - morogta Jimmie.

13.

Shine, az Alhambra igazgatója két kétkedő s feldult lelket hagyott a szállóban maga mögött. Jimmie azt vitatta, hogy Alice nem léphet fel ilyen állapotban, Balty erősködött: felléphet, majd bevesz valami port.

- Nem engedem fellépni - jelentette ki Jimmie.

- Jó - volt a válasz -, akkor Doris lép fel.

- Nem! Arról szó sem lehet, tudod.

- Hanem?

- Lemondjuk a mai előadást.

Balty megigazította a kalapot. - Chicagóban gépfegyvertüzön át mentünk a színházba. Carolinában a földrengés kiütötte a kezetekből a hangszereket. Manhattan válogatott gunmanjei lestek rátok a kiskapunál, amikor a Williams-racket meg akart szabadulni a világ legjobb jazzzenekarától. De az előadást hat év alatt még sohasem mondtuk le. Nem is fogjuk.

Bejött Paul.

Odament Baltyhoz: - Balty, öregem, nem tudom, miket beszéltem tegnap, azt hiszem, megörültem arra a feltevésre, hogy Doris és én el fogunk válni... elég bajom van ugyanis, ne gyanúsítsatok engem olyasmivel... mit csinál Miss Lane?

Jimmie ránézett.

- Csak egyetlen beszélőnivalód lehet velünk, Paul - mondta -, megmondani az igazat.

- Kimentem oda - mondta Paul elkinzott arccal -, nem Alice, hanem Doris miatt. Féltékenység kinzott ezzel a Brandannel szemben.

- Öregem, te rengeteget hazudtál tegnap óta - csóválta a fejét Balty -, többet, semmint hogy még kiderülhessen rólad, hogy ártatlan vagy a végén.

Paul vállat vont.

Alice megjelent az ajtóban, felöltözve. Sápadt volt s gyöngének látszott, de nagy igyekezettel lépkedett. Paul kiment a másik ajtón. Balty és Jim összenéztek.

- Egészen jól vagyok - mondta Alice -, fel tudok lépni este.

- Jimmie azt akarja, - mondta a manager - hogy ma Doris lépjen fel.

- Nem igaz! - Jimmie vörös lett a dühtől. - Le fogjuk mondani a mai előadást.

- Kisasszony - siránkozott Balty -, ez háromezer fontba kerül nekünk.

- Nem, nem! Fel fogok lépni.

*

Délben nagy csokor őszirózsát hoztak Alicenak. Alice a hallban vette át s nagy igyekezettel és örömmel kezdte kibontani - valahogy azt hitte, Jimmie küldte a virágot. De valaki a kezére ütött s a csokor a földre esett.

A merénylő egy szögletesarcu, rhomboid-orru ur volt. Alice kétségbeesetten kiáltotta:

- Jimmie! Ez az ur...

Jimmie kezét fogott a rhomboid-orruval. - Halló, Winshaw!

- A kisasszony nyilván neheztel rám a szép virág miatt - mondta a felügyelő. - Hajlandó vagyok másikat venni helyette.

Bőrkesztyűt húzott s felemelte a csokrot. Széthuzta a selyempapirost.

Gombostűszerű tűskékkel volt tele a csokor szára. S mindegyik tő egy csöppnyi gumitömlőben végződött. Ebben volt a mérge.

Winshaw odahívta egy civilruhás emberét.

- Vigyázz, tedd skatulyába s vidd a Kémiai Intézetbe. Választ kérek.

Azután Alicehoz fordult.

- Vigasztalhatatlan vagyok, Miss Lane. Ügyetlenség volt az egész. De most felküldtettem a szobájába.

- A csokrot? Ugyan! Nem is tudom, ki küldte.

- Nyilván Jimmie - mosolygott a felügyelő.

*

Winshaw komoly arccal nyitott be Tersonhoz.

- Nos, Brandy - kezdte -, itt az alkalom, hogy a Scotland Yardnak szívesseget tegyél.

- Nos? Halljuk.

Winshaw leült.

- Miss Lane nem látta a támadóját, aki hátulról támadt rá. Doris és Paul egymás alibijét igazolják. Most nem tudok még hozzájuk férni. Egy öreg hölgy virágcsokrot küldött Alicenak délben. Tűk voltak benne, mérgezett tűk. Patkánymérge. Pfuj. Csak egy módon tudok biztonságot nyújtani ennek a lánynak.

- És pedig?

- Ha a feltevéseim helyesek, akkor minden Doris körül forog. A gyilkosnak meg kell tudnia, Terson, hogy Doris a te szeretőd volt.

- Miért kell megtudnia?

- Mert akkor te leszel a legnagyobb ellenfele és nem az a szerencsétlen lány.

- All right. Ezzel, remélem, levezekélhetem egy részét a vétkeimnek.

- Igen - föltéve, mondom, ha szerelem van a dolog mögött.

14.

Este hat óra volt s mindannyian összegyűltek az ebédre. Winshaw is velük volt. Doris fent volt a szobájában, természetesen oda küldette az ebédjét. És Terson is fent volt nála.

Winshaw szeretne volna tudni, látta-e Paul Tersont, amikor idejött? De Paul, Winshaw és Jimmie közt fesztelenül evett.

- Komám - mondta Jimmie -, kár ebből szomorujátékot csinálni. Te azt hiszed, mi ellenségei vagyunk Dorisnak. Holott ő volt az, aki nem viselkedett tisztességesen.

- Kikérem magamnak! - sziszegte Paul. De Winshawnak úgy tűnt, hogy a felháborodása nem volt őszinte.

- Ne haragudj, de nyilvánvaló, hogy ennek a Tersonnak a babája volt.

Paul tágranyilt szemekkel nézett rá.

- Tersonnak?

És nevetni kezdett. Féktelenül nevetett.

- Most árulta el magát - gondolta Winshaw. Paul később mégis felment a Doris szobájába s hármában maradtak ott egy darabig.

Winshaw felügyelő félrehívta Jimmiet.

- Finále - mondta. - Izé, Jimmie - kinél vannak az öltözőkulcsok?

- Mindegyik öltözőnek egy kulcsa van, felügyelő ur, és azt mindenki magánál hordja. A hangszereink nehéz pénzt érnek, ezért mindenki maga felelős...

- Szóval a Miss Lane öltözőjének kulcsa... Miss Lanenél van?

- Hogyne.

- Mióta?

- Az első este óta. De hiszen ezeket a hangszereket nem érdemes ellopni, mert az értékesítésük rettentő nehéz.

- Hallgasson ide - és kimentek az utcára karöltve. Winshaw előadta a haditervet. Közben Terson élve elment és Paul nyugodtan visszaült a többiek közé.

*

A terem sarkában van egy telefonfülke. Jimmie véletlenül nyitvahagyta az ajtaját és egyes szavakat ki lehetett hallani.

- Hallo... Goyner, maga tegyen hirdetést be... előadás után meg lehet nézni... ujat veszek. Ötvenöt centi... a hangja nagyszerű... mint az üstdobé! Aki érdeklődik, az előadás után várjon rám a Miss Lane öltözője előtt. Bármikor, - igen. A másik már kész van, csak el kell hozatni.

Jimmie visszament az asztalhoz. Garwin magából kikelve nézett rá: el akarod adni a dobot?! Megőrültél?

- Rendeltem egy másikat, azt már unom. Miss Lanenek nem áll jól.

- Egy százötven fontos dob... - mondta a szaxofonos.

Paul felállt és Doris után iramodott. A lány éppen az utcára lépett. A többiek összemosolyogtak.

Alice-szal nem volt semmi baj az előadáson. Elénekelte az *upa-upa-songot* és ringatta a derekát, az ütések ritmusára. És előadás után bevett egy fejfájás elleni port és felöltözött, amikor kopogtak.

- Tessék.

Jimmie jött be.

- Miss Lane - mondta komolyan -, ne haragudjék, hogy zavarni fogjuk, de egy vevő érkezett a dombra s be kell hogy vezessem.

Bejött egy vöröshaju öregúr, aki bemutatkozott - Steeringernek hívták - s mögötte Balty Soft. A vörös megnézte a dobot, elmagyaráztatta a berendezését magának. Szakszerűen megforgatta a csavarokat.

Alice növekvő szívfájdalommal nézte, hogy hogyan alkuszna a dobjára. Jimmie látta ezt és örömeiben ordítani szeretett volna, de uralkodott magán.

Steeringer végül is megvakarta a füle tövét.

- És - kérdezte jellegzetes, rekedt hangon - mit kérne ezért a dobért?

- Ez egy drága dob - felelte Balty.

- Tudom - türelmetlenkedett amaz -, de mennyi?!

- Ezerkettőszáz font - mondta Balty.

- Megőrült?! - Steeringer riadtan nézett rájuk.

- Egy fillérrel se olcsóbb. Minekünk is ennyibe került.

Steeringer arcán látszott, azt akarta mondani, hogy ez nem igaz. De csak a fejét ingatta kétségbeesetten.

Kis szünet állt be. Jimmie feszülten figyelt.

- Nem adják... olcsóbban? - vinnyogott a vörös.

- Nem - hangzott a válasz.

- Hát... és ha kifizetem az ezerkétszáz fontot, akkor mindjárt... el is vihetem?!

- El.

Steeringer előhuzta a pénztárcáját. Jimmie megismerte a pénztárcát, bár az már nem is volt fontos. Aki ezerkétszáz fontot ad egy kétfenekű dobért, az valamit tud a dobról. Winshaw felügyelőnek kezdett igaza lenni.

Jimmie éleset fütyentett. Az ajtó felpattant és Winshaw felügyelő törtetett be négy rendőrrel. A vöröshajuról lerántották a parókát és ledörzsölték a festéket. Paul volt.

Megbilincseltek s a négy rendőr elvitte. Balty magával cipelte Alicet, aki kétségbeesetten tiltakozott.

Jimmie és Winshaw nekiláttak a dobnak. Csavartak, kopogtak rajta. Szétszedték.

Kiderült, hogy a vízszintfutó lapja köröskörül kettős falu volt. Nem kétfenekű volt, hanem négy.

Vagy nyolcezer font ára kokaint találtak benne.

- Az első feltevés az volt - mondotta a felügyelő -, hogy Paul azért tette mindezt, hogy ne kelljen elválnia Doristól. Ez így is volt, csak hogy azért, mert együtt bonyolították le az üzleteiket. Minden országban és városban volt egy ügynökük, mint Londonban: Terson.

Dorisnak az, hogy kitették a Travellers Bandből, azt is jelentette, hogy nem tudja folytatni a kokaincsempészt. Garwin, a zongoristájuk valami okból már Baltimoreban gyanút fogott és Londonba érve, telefonozott nekem, hogy figyeltessem Dorist. Ezért rendezte a fizetésemelési szcénát Doris - hogy a gyanút elterelje magáról. De nem hitte, hogy ez szakításra vezet majd.

Amikor a változás bekövetkezett, Doris nem tudott hozzáférni a dokhhoz. Amikor megtudtam magától, hogy a kulcs, az öltöző kulcsa Alice-nál van, rögtön arra gondoltam, hogy itt nem szerelemről volt szó, hanem valami kézzelfoghatóról. A kulcs miatt ütötte le Paul Alicet - ha nem is tudták egyelőre félretolni, legalább ezt a szállítmányt kellett menteniük. De maga Terson és a szolgálja zavarták meg Pault és a kulcs Alice-nál maradt. Terson szerepe...

- Elég - mondta Jimmie - a gyomrom kavarog. Majd holnap mesélje tovább.

15.

Alice tovább faggatta Jimmiet.

- Dehát mi történt? Miért titkolják?

- Nem titkolózom. Paul és Doris az utcán csókolóztak és a rendőr bácsi meglátta őket. Most ezért kiutasították őket Londonból.

- Ne tréfáljon.

- Nem tréfálok. Terson volt a felbujtó s ő elmenekült. Előzőleg írt egy levelet az államtitkár bácsinak, hogy az összes hibákat azért követte el, mert egy szép, jó, ártatlan kislány került az útjába, aki emlékeztette őt valakire.

Baltyval együtt nyolcan ültek egy asztalnál, amikor Alice elpirulva, így szólt:

- Ha szükségük van egy új benzójátékosra...

- Igen, - felelte Balty. - Éppen most ajánlottak egyet.

- Én tudok egy fiatalembert... Oxfordban végzett... azután kénytelen volt beállni egy négytagú jazzbe a Sohóban...

Fagyos csönd támadt.

- Nagyon sokat kell ahhoz tudni, Miss, - mondta Garwin méltóságteljesen -, hogy miközénk bejusson valaki.

- Nem is tudtam, - morogta Jimmie a foga közt, - hogy a maga életében ilyen szimpatikus férfiak fordultak elő...

De Alice meghallotta és villámló szemekkel fordult hozzá:

- Azt hittem, tudja, hogy a bátyámról beszélek... Frederic Laneről.

- A bátyja... - Jimmie elvigyorodott.

- A bátyja?!

Minden arc felderült. Garwin elolvadt. Azonnal elküldtek Frederic Laneért és amikor megérkezett, meghallgatták.

Hát bizony...

Még tanulnia kellett egyetmást. De olyan jóakarattal hallgatták, hogy az már csodálatos volt. A végén úgy döntöttek, hogy meg fog felelni.

- Remélem, büszke vagy rám?! - kérdezte Frederic Alicetól. - És te mit keresel itt?!

Alice bólintott.

- Oh...

Jimmie mentette meg a helyzetet:

- A menyasszonyom. Nemde?!

Frederic összeráncolta a homlokát.

- Feltéve, hogy beleegyezem.

VÉGE.

